Jēzus Draudzes DZĪVE

Nr. 178 Aprīlis, 2019

„Kas vismazākajās lietās uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākajās lietās netaisnīgs, tas arī lielās lietās ir netaisnīgs." (Lk 16:10)

Vai, pirmo reizi dzīvē sastopot kādu cilvēku, varēsiet tūdaļ sacīt, ka viņam pilnīgi uzticaties? Tā, manuprāt, būtu liela kļūda. Lai pārliecinātos, vai cilvēks patiesi ir uzticams, viņš ir jāiepazīst, un iepazīšana prasa laiku. Varbūt kāds jums ir sacījis, ka šis cilvēks ir uzticams. Tam jau ir sava vērtība, jo īpaši, ja to saka kāds, kuru pašu esat iepazinuši kā uzticamu. Tomēr, lai ar pārliecību par kādu varētu teikt, ka viņš ir uzticams, šis cilvēks ir labi jāiepazīst.

Ja ar jautājumu par uzticamību nostājamies svētā Dieva priekšā, lieta kļūst vēl sarežģītāka, jo Bībele apgalvo, ka šajā pasaulē „nav neviena taisna, neviena paša .. visi ir aizgājuši no Dieva, visi kļuvuši vienlīdz nederīgi; nav neviena, kas dara labu, pat viena nav" (Rm 3:10,12). Dievs nekļūdās, izsakot šādus apgalvojumus. Bībelē rakstītais ir nevainojami uzticams. Dabiski dzimušajā cilvēkā nav nekā laba. Tas nozīmē, ka arī uzticamības viņā nav. Ir tikai nemitīgi mēģinājumi līdz uzticamībai aizsniegties, saprotot, ka tā būtu ļoti vajadzīga. Šie mēģinājumi aizsniegties kaut kā vēl satur kopā pa visām vīlēm irstošās cilvēku attiecības pasaulē. Dieva žēlastība ļauj tam tā notikt. Sirsnīgs paldies Dievam par to!

Tomēr jautājums paliek: kā iegūt īstu, patiesu uzticamību? Bībelē lasām, ka uzticamība ir daļa no Svētā Gara dota un veidota augļa. Tas nozīmē, ka uzticamība nav no mums pašiem, bet gan no Dieva. Vienīgi svētais Dievs ir nevainojami uzticams, kā to lasām Bībelē: „.. zini, ka Kungs, tavs Dievs, ir Dievs, uzticams Dievs .." (5Moz 7:9) Mums, neuzticamajiem, ir jāatgriežas Dieva klātbūtnē, lai Viņā un no Viņa iegūtu spēju kļūt uzticamiem, un ceļš pie svētā Dieva un visām Viņa dāvanām ir tikai viens – Jēzus, Pestītājs, kurš saka: „Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur Mani." (Jņ 14:6)

Uzticams cilvēks ir taisnīgs, godīgs, neuzpērkams. Šādu cilvēku izveidot spēj vienīgi Dievs sava Vārda un Svētā Gara spēkā. Ja cilvēks ik dienas dzīvo Bībeles mācības gaismā, Svētā Gara svētībā un vadībā, uzticamība pieaug. Tā kļūst redzama visā mūsu – Kristus sekotāju – dzīvē. Uzticamība kļūst redzama laulāto draugu attiecībās, darbā, sadzīvē un kalpošanā draudzē. Vai mūsu uzticamība jau ir nevainojami pilnīga? Nē, bet tai ir dots viss, lai tā mūsos varētu pieaugt un nobriest. Uzticamība ir auglis, kas nobriest pretī pilnībai.

Dievs ir mīlošs Tēvs. Viņš mūs veido un audzina. Dažkārt arī pārbauda, vai uzticamība mūsos ir pieaugusi. Parasti Dievs vispirms mums uztic nelielus pienākumus un aicinājumus. Ja esam uzticami, Viņš paver durvis lielākiem. Tā, laikam ritot, uzticamības auglis aug un briest pretī pilnībai. Dievs veido mūs par cilvēkiem, kas ir uzticami ne tikai šad un tad, bet vienmēr un visā. Uzticamība pieder pie Kristū izglābtā cilvēka jaunās dabas. Tā ir nevis viņa paša daba, bet no augšienes, no Dieva, piedzimušā cilvēka daba. Paliekot vienotībā ar Kristu, mums tiek dāvināta arī žēlastība palikt uzticamiem līdz galam, līdz pat mūžības dienai, kad skatīsim Kristu Viņa atnākšanā.

Atklāsmes grāmatas tekstā Kristus mūs iedrošina, sakot: „Esi uzticams līdz nāvei, un es tev došu dzīvības vainagu." (Atkl 2:10) Mums jāpaļaujas nevis uz saviem spēkiem, bet uz to, ko pie mums dara un darīs Dievs. Gluži tā, kā raksta apustulis Pāvils: „Viņš arī darīs jūs stiprus līdz galam, tā ka mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā jūs būsiet nevainojami." (1Kor 1:8)

Pateicība un gods Dievam par žēlastību kļūt uzticamiem!

Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts

APRĪLIS

P	O	T	C	P	S	Sv
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					

14. aprīlī pēc dievkalpojuma –
draudzes kopsapulce:
gada atskaite un sagatavošanās draudzes padomes un revidentu vēlēšanām

18. aprīlī plkst. 18.00 –
Zaļās Ceturtdienas dievkalpojums

19. aprīlī plkst. 18.00 –
Lielās Piektdienas dievkalpojums

21. aprīlī plkst. 6.30 –
Lieldienu rīta dievkalpojums,

21. aprīlī plkst. 10.00 –
Lieldienu dienas dievkalpojums

28. aprīlī plkst. 10.00 –
Baltās svētdienas dievkalpojums un jauno draudzes locekļu iesvēte

Mēneša lozungs

Jēzus Kristus saka: „Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.” (Mt 28:20)

Kas ir uzticamība?

Sarma Gertnere

Uzticamība ģimenē ienāk kopā ar mīlestību. Uzskatu, ka viena bez otras tās nespēj pastāvēt. Uzticēties nozīmē ticēt otra cilvēka spējām un rīcības motīviem, kā arī cienīt un pieņemt jebkuru rīcību. Mīlestība, uzticība un cieņa kopā veido uzticamību. Reiz manā dzīvē notika traģēdija, pēc kuras es ilgi nespēju atgūties. Viss, kas notika apkārt, bija man vienaldzīgs. Es fiziski nespēju runāt, bet ļoti tuvs cilvēks palīdzēja man atgūties. Viņš nepagurdams runāja un pārliecināja mani, lai viņam uzticos. Uz es uzticējos! Mēs joprojām viens otram uzticamies, viens otru mīlam un cienām. Uzskatu, ka Dievs ir uzticams, kaut arī ir brīži, kad šķiet – esam pamesti. Tomēr vienmēr jāatceras, ka Dievs mūsu ceļā noliek tikai tik daudz pārbaudījumu, cik mēs spējam panest. Un vienmēr mēs saņemam beznosacījumu mīlestību.

Raivis Bēts

Cilvēku savstarpējās attiecības kopumā ir ļoti daudzšķautņainas, un tajās ir neskaitāmi mainīgie, no kuriem ir atkarīgs tas, vai attiecības var saukt par izcilām, labām vai ne tik labām. Mīlestība, saticība, patiesums un cieņa ir tikai daži no lielajiem vaļiem, uz kuriem tās turas. Šķiet, ka uzticamība ir īpaši svarīga ne tikai starp diviem mīlošiem cilvēkiem, bet arī ikdienas dzīves ritējumā. Uzticēšanās tik daudziem mūsu dzīvē iesaistītiem cilvēkiem...

Sāksim jau ar skolu – vai mēs klausītos skolotāja teiktajā, ja viņam neuzticētos? Vai mēs mācītos pie automašīnas vadīšanas instruktora, ja viņam neuzticētos? Vai mēs glabātu ģimenes uzkrājumus bankā, ja tai neuzticētos? Šie ir tikai daži no retoriskajiem jautājumiem par uzticēšanos mūsu līdzcilvēkiem un ne tikai. Vai mēs uzticamies Latvijas valstij, kuras pilsoņi esam? Šis gan nav tik retorisks jautājums, jo valsti, kurā esam piedzimuši, uzauguši un dzīvojam, izvēlēties nevaram.

Dzīvesbiedru gan mēs izvēlamies paši (ir tautas, kur šī izvēle nav paša cilvēka rokās, bet tas būtu atsevišķs stāsts). Abpusēja mīlestība un cieņa vienam pret otru – tās ir vērtības, bez kurām labas un veselīgas attiecības nav iedomājamas, un bez savstarpējas uzticēšanās laulības dzīvē nekādi nevar iztikt.

Man dzīvē ir paveicies visādā ziņā, bet īpaši tajā, ka esmu atradis cilvēku, kuru ne tikai bezgala mīlu, bet kam arī varu uzticēt visus savus darbus un nedarbus. Tas ir cilvēks, kuram varu lūgt padomu, un ticu, ka man tiks dots labākais no tiem. Un tiešām, jo vairāk es šim cilvēkam uzticos, jo vairāk es no šīs uzticēšanās iegūstu!

Dievs ir absolūti uzticams. Viņam noteikti var uzticēt jebkuru mūsu sāpi, prieku vai neatbildēto jautājumu, jo Viņš to uzklausīs, nevienam neizpaudīs un, visticamāk, kādā brīdī arī dos mums padomu. Katra mūsu ikdienas vai dievkalpojuma lūgšana ir uzticēšanās Dievam, katra grēksūdze ir uzticēšanās Dievam, jo tieši Viņam mēs uzticam tos savus grēkus vai lūgumus, kurus, visticamāk, neviens cits uz šīs pasaules nezina.

INTERESANTI FAKTI PAR GARA AUGLI

Vārds **UZTICAMĪBA** Bībelē minēts vien divas reizes – vienu reizi Vecajā Derībā, otru – Jaunajā Derībā. Vārds **UZTICAMS** minēts 15 reizes, **UZTICĪGS** – 16, bet **UZTICĪGI** – 12 reizes.

Cik daudz ir tādu cilvēku, kam tiešām varam uzticēt visu? Bērnībā tie ir vecāki, dzīves pilnbriedā – laulātais draugs, un vecumdienās – mazbērni, bet cik vēl ir tādu cilvēku, kam uzticamies līdz galam par visu? Atceries – Dievs tāds ir!

Ričards Čodars

Vārds „uzticamība” ir skaists un īpašs vārds, kas aptver plašu vērtību spektru – no goda un cieņas izjūtas līdz drosmei un pazemībai. Laikā, kad daudzu cilvēku prioritāte ir alkas pēc savas izaugsmes, mūs arvien vairāk mudina domāt egocentriski, it kā ar lozungu „Uzticēties es varu tikai sev!”. Jēzus saka vērtīgus vārdus: „Ja jūs mīlat tos, kas jūs mīl, kāds ir jūsu nopelns? Arī grēcinieki mīl tos, kas viņus mīl.” (Lk 6:32) Ir viegli uzticēties sev, ja tu tici savām spējām, bet kāds ir nopelns par to jeb kāda gan pateicība mums par to pienākas?

Tāpat arī mūsu intelekts ir tik ierobežots; ne velti ir teiciens: „Jo vairāk uzzinu, jo vairāk saprotu, ka tik maz ko zinu.” Vai tik beigās mēs neiznākam pēdējie muļķi, izrādīdamies ar savām zināšanām un varēšanu visuvarenā Dieva priekšā...

Agrāk starp vīriem pastāvēja savs goda kodekss – „vīrs un vārds”. Šķiet, ka „vārda” nozīmīgums un uzticamība ikdienā diemžēl sāk krietni sarukt un tā vietā tiek piesauktas citas vērtības. Godaprātu sāk aizēnot kāre uz ietekmi.

Domāju, ka uzticamība ir viena no tām vērtībām, ko ir svarīgi apgūt jau kopš mazotnes. Atceroties bērnību, saprotu, ka uzticamība atklājas arī mazos uzdevumos ģimenes lokā, kad, piemēram, mamma sūta bērnu uz veikalu nopirkt maizi, uzticēdamās, ka tiešām tiks nopirkta maize, nevis kārotais saldējums. Vai tad, kad ģimene gatavo kādam pārsteigumu un bērnam tiek uzticēts līdz noteiktam brīdim turēt to noslēpumā. Šādu piemēru mums apkārt ir daudz, un ir svarīgi tos ievērot un Dievam par tiem pateikties. Tomēr domāju, ka Dievs no mums gaida mazliet vairāk nekā vien šo. Viņš mums ir uzticējis godu būt par Viņa mācekļiem. Tāpat Viņš mums ir uzticējis dažādas iespējas un talantus, ko varam izmantot Viņam par godu. Vai to pilnvērtīgi darām un tā attaisnojam Dieva uzticību? Par to der padomāt.

Jēzus saka: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva kā vien caur Mani.” (Jņ 14:6)

Caur Kristus augšāmcelšanos mums tiek dota dzīve pēc nāves! Nāve ir ienaidnieks. Mēs tikām radīti, lai dzīvotu. Es gribu dzīvot mūžīgi. Īpaši pēdējos mēnešos, strādājot par kapelāni bērnu paliatīvajā aprūpē, esmu sapratusi: lai gan cilvēki zina un saprot, ka mirs, tomēr, kad nāve pienāk pavisam tuvu, tas kļūst par kaut ko šausmīgu. To negrib piedzīvot neviens, nedz arī vēlas, ka to piedzīvotu kāds no mīļajiem cilvēkiem.

Kāpēc tas tā ir? Tāpēc, ka nāvi nevar tikai piedzīvot un, ja patīk, ļoti labi, bet, ja nepatīk, iesim atpakaļ un dzīvosim. Nāve ir robeža, kas mūs nošķir no tā, ko mēs zinām, un tā, kas būs pēc tam. Mēs nevaram sevi izglābt no nāves. Kā teicis Džordžs Bernards Šovs: „Nāves statistika nav mainījusies. Viens no viena cilvēka nomirst.”

Ja mēs pieņemam Dieva žēlastību, ko Viņš mums ir devis caur Jēzus Kristus nāvi un augšāmcelšanos, tad mums ir mūžīgā dzīvība. Tad nāve mums nenozīmē beigas. Nāve ir slieksnis, kas jāpārkāpj starp šo dzīvi un mūžību. Ir dzīve pēc nāves! Bet tad man ir jautājums, vai ir dzīve pirms nāves?

Oskars Vailds ir teicis: „Dzīve pasaulē ir reta parādība. Lielākā daļa cilvēku tikai eksistē.” Mēs visi taču vēlamies dzīvot piepildītu un mērķtiecīgu dzīvi. Mēs vēlamies dzīvot, ne tikai eksistēt. Bet cik bieži mēs tomēr jūtamies tā, ka tikai eksistējam! Cilvēki, kas atrodas īsi pirms nāves, ļoti bieži izsaka nožēlu par to, ko viņi dzīvē nav izdarījuši. Vai ir iespējams dzīvot dzīvi, kas būtu piepildīta un aizraujoša?

Jā, mēs to varam. Jēzus saka: „Es esmu dzīvība!” Cik tas ir personiski! Viņš nesaka: „Es nesu dzīvību,” – bet gan: „Es esmu dzīvība!” Ar Jēzu viss ir ļoti personisks! Atbilde nāvei un tukšai, bezjēdzīgai dzīvei nav tikai dzīvība. Atbilde ir pats Jēzus!

Vai tev ir sajūta, ka tavā dzīvē trūkst jēgas? Vai ir sajūta, ka trūkst patiesa prieka un mērķa? Jēzus saka: „Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība un pārpilnība.” (Jņ 10:10b) Kad tu tici Jēzum un nāc pie Viņa, dzīve nepaliek, kā bijusi. Viņš vēlas dot un Viņš dod jēgu un mērķi mūsu dzīvei. Kad mēs ticam krustā sistajam un augšāmceltajam Jēzum, tad debesis un mūžīgā dzīvība sākas nevis tad, kad nomirstam, bet jau tagad! Šajā brīdī! Šeit uz zemes!

Kāds amerikāņu mācītājs ir stāstījis šādu stāstu par Kristus augšāmcelšanās un dzīvības spēku: „Kāds mācītājs bija Itālijā, un tur viņš pamanīja kapu, kurā gulēja pirms vairākiem gadsimtiem nomiris vīrs. Viņš bija bijis neticīgs un noskaņots pret kristietību, tomēr arī mazliet no tās nobijies. Tāpēc šis vīrs bija pavēlējis uzlikt uz sava kapa lielu akmeni, jo, ja nu gadījumā būs mirušo augšāmcelšanās, lai viņš netiktu augšāmcelts. Uz šī kapakmens viņš bija licis iegravēt: „Es negribu celties augšā no mirušajiem. Es tam neticu.” Bet, kad viņš tika apglabāts, kapā acīmredzot bija iekritusi ozola zīle, un tur izauga ozols, kas šo kapakmeni pārplēsa uz pusēm. Tagad, simts gadus vēlāk, tur bija liels ozols. Mācītājs skatījās uz šo kapu un teica: „Ja jau ozola zīle, kurā ir bioloģiskās dzīvības spēks, var pāršķelt šo lielo, masīvo kapakmeni, ko gan cilvēka dzīvē var izdarīt Dieva augšāmcelšanās spēks!””

Kad mēs pieņemam Jēzu Kristu par savu glābēju, mūsos ienāk Svētais Gars. Caur Svēto Garu mēs saņemam jaunu dzīvību, un tas pats spēks, kas uzmodināja Jēzu no mirušajiem, dzīvo mūsos! Iedomājies visus tos lielos, smagos un masīvos kapakmeņus, kas ir tavā dzīvē, – nedrošība, rūgtums, bailes, šaubas, dzīve bez jēgas... Tie visi var tikt pāršķelti un iznīcināti! Jēzus, kurš ir dzīvība, caur Svēto Garu dzīvo mūsos, un šis spēks dara brīnumus! Šis spēks var uzcelt mirstošas vai jau nomirušas laulības. Šis spēks var uzcelt nomirušas attiecības. Un šis spēks var uzcelt visu, kas, liekas, ir bez dzīvības un miris!

Jēzus Kristus ir vienīgais, kurš tev var dot dzīvi pēc nāves un piepildītu, jēgpilnu dzīvi arī pirms tās!

Helēne Saleniece

Pieci ticības soļi

Kā piepildīt bērnu kristībās doto solījumu audzināt viņus kristīgi? Kā bērnos kristīgo apetīti vairot, nevis apslāpēt? Kā aiznest Labo Vēsti līdz 22. gadsimtam? Atbildes uz šiem jautājumiem mums palīdzēja meklēt LELB Svētdienas skolu nozares vadītājs mācītājs IVARS JĒKABSONS, kurš pastāstīja par pieciem ticības soļiem, ko ik dienas varam praktizēt savā ģimenē. Šo soļu autors ir doktors Ričs Melheims no ASV; tie ir balstīti Bībelē un nav sveši arī luteriskajā tradīcijā. Lai šie soļi tiek praktizēti kā ikdienas dievkalpojums katrā mājā un nes bagātīgus augļus jūsu ģimenē!

DALIES

Tas nozīmē – runājiet par dienas priekiem un bēdām, pārrunājiet ģimenes lokā, kas labs un kas slikts dienas laikā ir noticis. Šīs sarunas ne vien ļaus atklāt līdzcilvēku rūpes un problēmas, bet arī mācīs saskatīt Dieva labās dāvanas un par tām pateikties. Saruna ar bērniem palīdzēs atraut viņus no interneta un telefona un ļaus iepazīt viņus daudz dziļāk. Dievkalpojumā tam atbilst grēksūdzes daļa, kurā izlīdzināmies Dieva priekšā, bez bailēm izstāstot savus grēkus. Arī mājās, savstarpēji sarunājoties un atklājoties, ir svarīgi ievērot šo principu – radīt drošu vidi, kurā runāt.

LASI

Vai tas ir dienas lozungs, ko lasām ik dienas, vai svētdienas spredīķa Dieva vārds, ko var lasīt ik vakaru nedēļas garumā, ejot dziļumā, – izvēle ir individuāla. Šis solis atbilst Dieva vārda lasījumam, ko piedzīvojam katrā dievkalpojumā.

RUNĀ

Salieciet pirmo soli (dienas bēdas un priekus) kopā ar otro soli (Dieva vārdu) un pārrunājiet, kā šis stāsts vai pants attiecas uz katra individuālo situāciju. Ko Dievs vēlas iemācīt vai atklāt? Izvairieties no filozofēšanas par globālām tēmām un runājiet par sevi. Reizēm Rakstu vietas saistību ar dienas notikumiem būs viegli ieraudzīt, citreiz grūtāk, taču nepārstājiet meklēt Dieva prātu! Tas atbilst spredīķa daļai dievkalpojumā, taču šoreiz ir būtiski, lai visi varētu droši izteikties un kāds nesāktu dominēt. Baznīcā runā mācītājs, bet ģimenē visi ir vienlīdzīgi un vienlīdz svarīgi.

LŪDZ

Pateicieties par dienas priekiem un aizlūdziet par dienas problēmām. To var ikviens, pat četrgadīgs bērns. Tas atbilst draudzes lielajai lūgšanai.

SVĒTĪ

Pēc lūgšanas cits citu uz pieres varat apzīmēt ar krusta zīmi un sacīt: „Lai Dievs tevi pasargā un svētī, un dod tev savu mieru,” vai vienkārši: „Es tevi svētīju.” Šī daļa atbilst dievkalpojuma nobeigumam, kad mācītājs saka svētības vārdus. Mājas dievkalpojumā vispārīgās priesterības kārtā varam svētīt arī mēs, ne tikai mācītājs, jo Bībelē teikts, ka esam ķēnišķa tauta. Pēc tam visi dodas pie miera, nevis ieslēdz ekrānu vai cenšas nomazgāt vakariņu traukus. Tā pabeidzot dienu, mēs izraisām procesus, kas nākamajā dienā nesīs augļus. Mēs paņemsim uz nākamo dienu kaut ko dziedinošu, labu un atraisošu.

Šo soļu pildīšana nenozīmē, ka uz dievkalpojumu baznīcā varam vairs nenākt. Gluži pretēji – tie palīdzēs īstenot dzīvu ticību, kas veidos auglīgu zemi mūsu sirdī un nesīs augļus dzīvē. Praktiski šie soļi palīdzēs veidot attiecības gan ar Dievu, gan ar līdzcilvēkiem, un tos var izmantot ne tikai vecāki ar bērniem, bet arī tie pāri, kam bērnu vēl nav. Pat ja neesam attiecībās, bet mums ir draugs, ar kuru vakarā parunāties, arī tad varam iziet šos piecus soļus un doties pie miera.

Mēs visi esam Dieva skolā

MĀRU ZVIEDRI plašāk pazīstam kā dzejnieci un tulkotāju – bieži dievkalpojumā dziedam tieši viņas tulkotos dziesmu tekstus. Jēzus draudzei Māra ir uzticīga jau aptuveni 50 gadus. Šajā sarunā meklējam atbildi uz jautājumu, kas ir uzticība, ejot dzīves ceļu kopā ar Kristu.

Edgars Gertners

Ar ko tev asociējas vārds „uzticamība"?

Latviešu valodā ir divi līdzīgi vārdi – „uzticība" un „uzticamība". Tie ir kā vienas monētas divas puses. Piemēram, Bībeles jaunajā tulkojumā ir rakstīts „Esi uzticams līdz nāvei, un es tev došu dzīvības vainagu" (Atkl 2:10), savukārt vecajā tulkojumā ir rakstīts „esi uzticīgs". Manuprāt, ja saka „esi uzticīgs līdz galam", tad esi uzticīgs principiem vai dzīvesveidam. Savukārt, ja „esi uzticams", tad tas attiecas uz cilvēku. Abos gadījumos šis vārds saistās ar attiecībām starp cilvēkiem un attiecībām ar Dievu. Agrāk sacīja „esi krietns" – esi cilvēks, uz kuru var paļauties, ka viņš darīs labāko. Labs piemērs ir ģimene un laulība: tur iet visādi, tomēr, ja cilvēki viens otram un Dievam ir solījuši, ka paliks uzticīgi un uzticami, tas satur kopā un tā ir komandas sajūta. Man ir dota žēlastība, ka esmu uzaugusi kristīgā ģimenē, un vecāki bija mans paraugs, jo viņi dzīvē parādīja: ja esam solījušies, tad lūst vai plīst, bet solījumu turam. Šis princips ir svarīgs arī draudzē.

Vai cilvēki kopš tavas bērnības ir kļuvuši krietnāki?

Diezgan objektīvi varu teikt – tas ir mainījies un ne uz labo pusi. Draudzē tas tik ļoti neizpaužas, taču sabiedrībā gan. Bērnībā biju kopā ar mammas kolēģiem un varēju vērot pasaulīgu cilvēku savstarpējās attiecības. Tās bija daudz korektākas nekā tagad. Toreiz bija labi otram darīt labu. Pēdējā laikā tas ir zudis – cilvēki vairāk domā par sevi. Pamanu lielāku neiecietību, nespēju iejusties otrā cilvēkā.

Kā tas iespējams, ka vienas paaudzes laikā esam pazaudējuši tik fundamentālas vērtības?

Mūsu vecākos un vecvecākos kristīgie pamati tika ielikti gan ģimenē, gan skolā, un tas atstāja iespaidu uz visu sabiedrību kopumā. Ja arī cilvēks nekļuva par pārliecinātu kristieti, viņā tomēr bija šis ētiskais kodols, programma, garīgais satvars. Padomju laiks to visu aizslaucīja, tomēr garīgā atmiņa cilvēkos vēl turējās. Man šķiet, ka padomju ateisma laika augļus mēs baudām tikai tagad, kad gandrīz viss ir iespējams un atļauts un cilvēkos vairs nav šī garīgā satvara, kas novelk robežas un liek raudzīties tālāk par mirkļa ieguvumu. Līdz ar to katra nākamā paaudze arvien vairāk attālinās no kristietības pamatvērtībām. To var redzēt ne tikai sadzīvē, bet arī, piemēram, literatūrā. Par ko raksta un lasa? Kas ir mūsdienu varoņi? Agrāk cilvēki tik daudz nespriedelēja, vai ir jāmīl savi tuvinieki un dzimtene, bet to darīja, neprasot, kas man par to būs un vai saglabāšu dzīvību.

Diemžēl kopš Ēdenes dārza notikumiem cilvēka būtība nav mainījusies. Fiziskajai labklājībai pieaugot, garīgā labklājība krītas. Tur ir savstarpēja sakarība. Cilvēks „aptaukojas" un zaudē garīgo asumu.

Tu pieminēji Ēdenes dārzu un grēkā krišanu. Vai nav tā, ka līdz ar šo notikumu cilvēks zaudēja iespēju būt uzticams?

Jā, turklāt cilvēks apšaubīja Dieva uzticamību, domādams, ka Dievs nevēl cilvēkam pašu labāko, ka ir vēl kaut kas labāks. Agri vai vēlu mēs nonākam pie pirmsākumiem. Jebkura mūsu problēma sakņojas Ēdenes dārzā.

Neuzticami cilvēki – tā ir traģēdija, piemēram, laulībā. Ir viegli parādīt ar pirkstu un uzlikt otram zīmogu.

Jā, piekrītu. Tas savukārt ir akmens to cilvēku dārziņā, kuri draudzē ir gadu desmitiem un piedzīvo vecākā dēla sindromu. Tas draud visiem, kuri baznīcā jūtas kā mājās. Ģimenē vecāki pamāca bērnus, tāpat ir arī draudzē, un šajā dabiskajā procesā varam otru aizvainot. Jo vecāki kļūstam, jo vairāk novērtējam, kādi ir mūsu pamati, un vēlamies tos ieraudzīt apkārtējos cilvēkos, taču viņi bieži vien nāk no citas vides. Tā nav viņu vaina, ka blakus nav bijis laba uzticamības piemēra, tāpēc arvien nākas sev atgādināt, ka visi ejam Dieva skolā un savstarpēji esam gan skolnieki, gan skolotāji.

Kas, tavuprāt, ir velna galvenais mērķis cilvēka dzīvē?

Domāju, ka viņš atrod katra cilvēka vājāko vietu, bet kopumā man šķiet, ka pašlaik viņš īpaši ir pievērsies ģimenei un laulībai. Šodien ir daudz dažādu iespēju, ko darīt ar savu dzīvi, tāpēc ir viegli sākt domāt: „Varbūt šis cilvēks nav man īstais. Es taču varētu darīt ko citu, bet šis cilvēks mani bremzē." Piemēram, maniem vecākiem bija periodiskas un ilgstošas veselības problēmas. Viņi viens otru burtiski nesa cauri šiem pārbaudījumiem, taču mums ar mūsu nekad neradās sajūta, ka nupat ir tik smagi, ka kāds varētu neizturēt un aiziet prom. Dievs nekad nerunā pats sev pretī. Ja Viņš divus cilvēkus saved kopā, Viņš savas domas nemaina, lai kā mainītos situācija. Mēs esam uzdevums viens otram, un tā nav nejaušība.

Man šķiet, ka nākamais trieciens, kā velns vēlas iedragāt cilvēku pašapziņu un identitāti, ir veselība un pārspīlēts skaistuma un veselības kults. Veselību ir tik viegli atņemt.

Tie ir jautājumi, ko nevar atbildēt otra cilvēka vietā. Mana mamma nomira 54 gadu vecumā, un tas bija negaidīti. Nezinu, kāpēc tā notika; atliek pieņemt, ka Dievs zina labāk. Atbildes mēs uzzināsim mūžībā, kad redzēsim, ka tā ir bijusi daļa no kāda brīnišķīga plāna, ko tagad nespējam saskatīt. Kristietim ar šo dzīvi nekas nebeidzas, un mani vienmēr stiprina doma: ja mēs katrā dievkalpojumā apliecinām, ka ticam uz mirušo augšāmcelšanos un dzīvi pēc tam, ko neviens cilvēks nespēj iztēloties, tad mums jātic un jāpaļaujas, ka tas ir kaut kas brīnišķīgs un ka cilvēkam, kas ir izrauts no mūsu dzīves, tas ir labākais. Jā, es sēroju un man ir grūti, bet Dievs pie manis darbojas arī caur to. Cilvēka uzticamība un uzticēšanās ir ierobežota, bet Dievs pat vissmagākajos brīžos parāda – Es esmu tas, kurš izved cauri visam: „To es jums esmu teicis tādēļ, lai jūs rastu mieru manī. Pasaulē jums būs bēdas, bet turiet drošu prātu – es pasauli esmu uzvarējis!" (Jņ 16:33)

Kā sākās tavs ceļš Jēzus draudzē?

Pirmo reizi šajā baznīcā ienācu, kad man bija pieci gadi. Tas bija Ziemsvētku dievkalpojums. Man toreiz baznīca šķita milzīga, tur bija eglīte, kurai nevarēju saskatīt galotni. Mana mamma jaunībā gāja uz Brāļu draudzi, kuras mācītājs bija Haralds Kalniņš. Kad man bija 10 vai 11 gadu un mācītājs Kalniņš jau kādu laiku bija Jēzus draudzē, mūsu ģimenes satuvinājās. Mēs sākām apmeklēt šo draudzi, un, tā kā mācītājam Kalniņam bija trīs meitas, mēs ar māsu atradām sev mīļas draudzenes. Iveta (Godiņa – aut.) sāka dziedāt draudzes korī un aicināja arī mani. Pakāpeniski pievienojās arī pārējās, un, redzot mūs, interese radās arī citiem jauniešiem. Sākumā bijām tikai meitenes, tad parādījās arī daži puiši. Korī iepazinos ar savu nākamo vīru. Jēzus draudzē tiku iesvētīta 1978. gada vasarā.

Tātad tu esi baznīcā jau kopš 70. gadiem. Virs baznīcas ieejas durvīm ir uzraksts „Glabā uzticēto mantu". Kā draudzei tas izdevies?

Šis teiciens, manuprāt, reizēm tiek pārāk šauri tulkots, it kā tas attiektos tikai uz materiālām lietām – dievnama uzturēšanu u. tml. Lai gan tas ir ļoti būtiski, es tomēr domāju, ka katrai draudzei ir uzticēta arī sava īpašā misija, tāpat kā katram cilvēkam ir savs aicinājums. Mūsu draudzē, manuprāt, tas ir sava veida ģimeniskums – dažādu paaudžu kopība un rūpes par tiem, kas par sevi vēl parūpēties nevar, un tiem, kas vairs to nevar. Par to liecina gan Svētdienas skola, gan ilggadējās rūpes par vecāko paaudzi. Protams, katrai tradīcijai ir savi apdraudējumi, jo to var sākt uztvert kā mehānismu, kas ir labi ieeļļots un darbojas it kā pats no sevis. Nesenā krīze parādīja, ka tas tā nav un ka vislabākajām tradīcijām ir nepieciešama regulāra revīzija, pārskatīšana, svaiga gaisa pieplūdums. Arī ģimenē problēmas bieži vien sākas tad, kad labas attiecības sākam uztvert kā pašas par sevi saprotamas. Tieši apzinoties tradīcijas spēku un vērtību, ir svarīgi to arvien pārbaudīt Dieva vārda gaismā, kas nekļūdīgi pasaka, kur esam aizgājuši greizi. Atceros, ka agrāk, kad vēl draudzē bija cilvēki no kādreizējās Brāļu draudzes, viņi mācītāju uzrunāja: „Brāli mācītāj!" – un arī pārējie tika uzrunāti par brāļiem un māsām. Protams, uzruna var palikt tukša skaņa, ja to nepiepilda ar reālu saturu, bet, manuprāt, tas ir labs atgādinājums par to, kādas ir mūsu saites Kristū.

Kā pareizi izvēlēties kalpošanu? Skatīties, ko darīt vienu sezonu, vai atvēzēties kalpošanai mūža garumā?

Vienas receptes nav. Man bija laime, ka ļoti agri sajutu, kur Dievs vēlas, lai esmu, un kur Viņš ir devis taustāmu pamatu, kāpēc varu to darīt. Daudzas kalpošanas jomas šajā draudzē ir radušās tā, ka ir bijis cilvēks ar aicinājumu un viņš ir sācis domāt, kā to paveikt. Tas, manuprāt, ir pozitīvi, ka viss nav administrēts un strukturēts, kad padome izlemj, kādas ir vajadzības, un tad meklē cilvēkus, kuri kalpos. Galvenais ir neuzspiest un nepierunāt cilvēku kaut ko darīt. Programmas un blakus stāvēšana var nobaidīt. Katrai kalpošanai ir nepieciešams ieskriešanās laiks. Mēs visi esam tikai cilvēki – ir jāļauj katram iztaustīt situāciju, lai viņš neuzņemtos pārāk lielu atbildību, kas neizdošanās gadījumā var radīt vainas apziņu. Es, piemēram, ieaugu kalpošanā. It kā pats no sevis izveidojās ansamblītis, kurā dziedājām dziesmas, kas nebija dziesmu grāmatā. Mācītājs Kalniņš no ārzemēm bija atvedis kaseti ar vienkāršām dziesmiņām. Bijām tādā sajūsmā – neko tādu nebijām dzirdējušas! Tie, kas gāja mūzikas skolā, klausoties pierakstīja notis, es tulkoju vārdus. Caur tulkojumiem sākās mana dzejas epopeja – tie mani uzvedināja rakstīt.

Vai kalpošana var būt vienādības zīme cilvēka uzticamības pakāpei attiecībā uz draudzi?

Nedomāju, ka kalpošana parāda, cik cilvēks ir uzticams draudzei. Kalpošana ir Dieva aicinājums. Jebkura kalpošana, pirmkārt, ir kalpošana Dievam – arī slaukot putekļus. Katram no mums ir atšķirīga dzīves uztvere un raksturs, mēs esam katrs savā ticības ceļa posmā. Varbūt šobrīd manā dzīvē ir posms, kad man vairāk nepieciešams uzņemt sevī, pārdomāt, nonākt pie kādām atziņām, bet tad nāk cits posms, kad saņemtais ir jādod tālāk. Citiem tas viss notiek paralēli. Problēmas rodas tad, ja visu un visus vērtējam caur savu prizmu, taču notikumus un apstākļus nevar vispārināt. Manuprāt, ir svarīgi atcerēties, ka ikviens, kas kalpo draudzē, vēl draudzei to labāko un neviens nav nekļūdīgs. Mēs redzam tikai niecīgu daļiņu no kaut kā ļoti liela. Mums apkārt ir cilvēki, kas mūs pazīst labāk nekā mācītājs vai draudzes priekšnieks. Ja mēs paši regulāri pieietu pie cilvēkiem, apvaicātos, vai nav vajadzīga palīdzība, vai viss ir labi, tad arī kalpošanā būtu vieglāk un būtu mazāk pārpratumu. Draudze ir mūsu visu kopīgā atbildība. Atkal gribas teikt, ka visi esam mācīšanās un augšanas procesā, tāpat kā tas ir ģimenē. Kamēr neuztversi draudzi kā savu otro ģimeni, būs sajūta, ka ir kādi, kam jāgādā, un pārējie tikai patērē. Tas pats ar kalpošanu – kalpošana ir vajadzīga, nevis lai tā būtu, bet lai mēs cits citu celtu un tiktu pagodināts Kristus. Kalpošanā parādās mijiedarbība starp cilvēkiem, un tur rodas uzticamība. Ja mēs te nāksim kā indivīdi, sēdēsim cits citam blakus un aiziesim, mēs būsim klubiņš, nevis draudze. Tāpēc, manuprāt, ir labi reizi pa reizei sev atgādināt, kas ir mūsu kopīgais mērķis kā Kristus draudzei, kā dēļ esam kopā: „Tagad jūs vairs neesat svešinieki un piemājotāji, bet esat līdzpilsoņi svētajiem un Dieva saime, kas uzcelta uz apustuļu un praviešu pamata, tās stūrakmens ir Jēzus Kristus. Viņā visa celtne, kopā salaista, aug par svētu templi Kungam. Viņā arī jūs tiekat uzcelti par Dieva mājokli Garā." (Ef 2:19–22)

Jēzus draudzes Diakonijai – 25!

Diakonijas darbs Jēzus draudzē

Stāsta sākumu lasiet izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve” iepriekšējos numuros!

1995. gads

6. un 13. janvāra padomes sēdēs tiek pārrunāta draudzes doktorāta darbība. Ir apzināti visi draudzes locekļi – medicīnas darbinieki – un noskaidrotas viņu kalpošanas iespējas. Aktīvi sāk kalpot 13 draudzes mediķi.

16.–18. jūlijā pie mums viesojas Zviedrijas Baznīcas diakonijas darbiniece Ingrīda Andersone, kas iepazīstas ar draudzes dzīvi un aktivitātēm. Šī viesošanās ir sākums ilgstošai sadarbībai.

14. oktobrī uz sadraudzības pēcpusdienu pulcējas visi tie draudzes locekļi, kas kalpo diakonijas darbā. Tiek uzsvērts, ka īpaša uzmanība jāpievērš tām ģimenēm, kuras Dievs bagātīgi svētījis ar bērniem (mūsu draudzē ir viena ģimene ar 7 bērniem, viena ar 6, viena ar 5, četras ar 4 un vienpadsmit ģimenes ar 3 bērniem). Darbu ar šīm ģimenēm koordinēs Inese Prāmniece.

1996. gads

4. janvārī draudzes vadītāji un Diakonijas darbinieki pārrunā sadarbības iespējas ar Latgales priekšpilsētas sociālās aprūpes dienesta darbiniekiem.

22. februārī Jolanta Dmitrijeva (tagad „Cukure” – red.) un Viesturs Bambans draudzes padomei pastāsta par savām studijām Diakonijas institūta neklātienes nodaļā.

23. februārī ar draudzes pārstāvjiem tiekas Uta Vedemeijeres kundze no Brēmenes, kas jau vairākus gadus organizē Brēmenes pilsētas palīdzību Rīgai. Viņa interesējas par diakonijas darbu mūsu draudzē un izsaka vairākus priekšlikumus par sadarbību sociālās aprūpes jomā.

18. martā Daugavgrīvas ielā 1 tiek atklāts LELB Diakonijas centrs. Esam gandarīti, ka, nododot šo Jēzus draudzei piederošo namu diakonijas vajadzībām, varēsim kaut daļēji īstenot nama dāvinātājas Sofijas Kapitonofas novēlējumu lietot namu trūcīgo atraitņu vajadzībām. Vasarā šajā centrā darbu sāk kristīgās palīdzības telefons. Katru nakti no plkst. 19.00 līdz 7.00 rītā zvanītājus uzklausa palīdzēt un atbalstīt griboši cilvēki. Katru otrdienu un trešdienu no plkst. 17.00 līdz 19.00 ir iespēja tikties ar mācītāju. Ceturtdienās un sestdienās var saņemt kristīgu ārstu un psihoterapeitu konsultācijas.

26. jūlijā iebrauc kristīgo brāļu un māsu grupa no Holandes organizācijas „Latvijas draugi” (Vrieden van Letland). Viņi īpaši interesējas par dažādiem diakonijas darba virzieniem mūsu draudzē.

Gada nogalē draudzes izdevumā publicēta intervija ar Diakonijas darba vadītāju Jolantu Dmitrijevu. Viņa saka: Ar materiālo aprūpi vai humānās palīdzības sadali diakonija nebeidzas, tā nav tikai sociālās aprūpes darbs. Trīs dienas nedēļā draudzes Diakonijas telpa ir atvērta ikvienam, kas vēlās risināt savas problēmas vai vajadzības, kopīgi lūdzot Dievu. Jābūt sadarbībai ar sociālajām organizācijām – lai pasaule redzētu Kristus un mūsu mīlestību, tā jāiznes ārpus draudzes. Šobrīd veidojas grupiņa, kas darbosies Mežciema pansionātā, daži dosies kalpot uz Pļavnieku bērnu patversmi. Līdzās Latvijas Kristīgajā akadēmijā apgūtajām zināšanām ļoti svarīga ir diakona personīgā pieredze ar Dievu, Ļaujot Viņam mūs vadīt, attīrīt mūsu sirdis, mācoties savu tuvāko ieraudzīt tā, kā Kristus redz mūs.

1997. gads

2. janvārī draudzes vadītāji un Diakonijas darbinieki pārrunā sadarbības problēmas ar Latgales priekšpilsētas sociālās palīdzības dienesta ļaudīm. Cilvēkiem, kas meklē palīdzību, ļoti bieži tā pirmkārt ir nepieciešama dvēselei. Diakonijas darbinieki ir gatavi uzklausīt ikvienu, kas meklē šādu palīdzību.

14. februārī pie mums viesojas Zviedrijas parlamenta pārstāvis B. Ekholms, kurš interesējas par dažādām sociālajām un politiskajām problēmām Latvijā, par Baznīcas lomu to risināšanā, kā arī par to, kā Zviedrija vislabāk varētu palīdzēt Latvijai.

30. aprīlī draudzes Diakoniju apmeklē Šlēsvigas-Holšteinas Baznīcas diakonijas finanšu menedžeris Ditrihs Kristiansens.

Maijā Rīgā viesojas Helga un Hervarts Popes no mūsu draudzes Brēmenē. Draudze viņiem sirsnīgi pateicas par humānās palīdzības sūtījumu organizēšanu. Ar Hervartu Popi Diakonijas nozarei izveidojas ilgstoša sadarbība un sirsnīga draudzība.

21. septembrī ar Diakonijas darbiniekiem tiekas 30 cilvēku grupa no Norvēģijas Diakonijas institūta un tiek pārrunātas sadarbības iespējas.

Arī šī gada nogalē par Diakonijā paveikto draudzes izdevumā intervēta Jolanta Dmitrijeva. Lūk, dažas atziņas no šīs intervijas.

Diakonijas kalpošanā svarīgākā ir garīgā aprūpe un kalpošana. Mūsdienu saspringtajā aizņemtības laikā cilvēki īpaši asi izjūt sirsnības, uzmanības un mīlestības trūkumu. Īpašā veidā piepildot evaņģēlista Jāņa aicinājumu mīlēt ne vien ar vārdiem, bet arī ar darbiem, saņēmēji ir gan tie, kuriem palīdzība tiek sniegta, gan tie, kuri to sniedz, – abi no Dieva kā dāvanu saņem iespēju pieaugt garīgi. Uz Diakonijas palīdzības istabu nāk gan draudzes cilvēki, gan apkārtējo māju iedzīvotāji, gan Rīgas centra bezpajumtnieki. Atkārtoti te iegriezties daudziem liek izsalkums pēc cilvēcīgas uzmanības un sirsnības.

Pirms trim gadiem pansionātā uzņēma trīs iemītnieces. Šobrīd tur mājvietu atradušas jau 6 māsas, pilnu dienu strādā 2 darbinieces un mainās 4 nakts dežuranti. Piektdienās regulāri notiek dievkalpojumi. Pateicība ikvienam, kas atradis šeit vietu savai kalpošanai – gaidīts ir jebkurš palīdzēt gribētājs: vienmēr atradīsies kāds negludinātas veļas kalns, kāda lieku reizi uzmazgājama grīda. Jo īpaši māsas gaida iespēju ar kādu parunāties, pastāstīt par savu ticības pieredzi.

Trīs gadi aprit arī doktorātam. Tur šobrīd kalpo 6 ārsti un 5 māsiņas, katrs apmēram 3 stundas nedēļā. Kalpo, jo viņiem par to neviens nemaksā. Šogad doktorātu apmeklējuši vidēji 30 cilvēki nedēļā, bez maksas saņemot ne tikai ārsta konsultāciju, bet arī nepieciešamās zāles.

Lielākais šī gada sasniegums ir mājas aprūpe, kurā savu kalpošanas aicinājumu atraduši apmēram 20 cilvēki. Viss gads ir bijis Dieva svētīts, un paļāvība uz To Kungu ir visvairāk nepieciešama, jo kalpošanas darbs nemitīgi mainās atkarībā no jaunām vajadzībām. Mums jākalpo, nešauboties, ka Dievs palīdzēs rast risinājumu katrā situācijā.

Maija Frīdberga

Pansionāta toreizējās saimnieces Initas Viļumsones atmiņas par kalpošanas laiku

Ir pagājis diezgan ilgs laiks, apmēram 24 gadi, kopš mani uzaicināja strādāt par saimnieci draudzes pansionātā. Sirdī bija vēlēšanās kalpot Dievam un darīt labu cilvēkiem, tāpēc piekritu. Sāku strādāt kopā ar Jolantu, draudzes pansionāta vadītāju. Ar savu mieru un lielo uzticēšanos Dievam viņa bija mans paraugs. Arī Laimonis, draudzes nama pārvaldnieks, vienmēr bija ļoti izpalīdzīgs; viņam piemita brīnišķīga spēja uz visu raudzīties no jaukās – humora un jautrības – puses, un viņš labi spēja uzmundrināt. Tā bija sirsnīga kalpošana, atbalstot citam citu.

Tolaik pansionātā dzīvoja trīs sirmas draudzes māsas – Olgiņa un abas Emmiņas –, kurām gatavoju ēst. Būdama jauna saimniece, bieži ieskatījos pavārgrāmatā „Latviešu ēdieni”, kur smēlos padomus par maltītšu gatavošanu. Vienmēr piedomāju, kāds varētu būt labs, vienkāršs ēdiens gados veciem cilvēkiem. Gadījās arī kādi pārpratumi, par kuriem Laimonis mēdza pajokot, un visiem bija jautri. Šo laiku atceros ar pateicību un mīlestību.

Tas īpašais, ko piedzīvoju, strādājot Jēzus draudzes pansionātā, bija ģimenes sajūta. Tas ir neaizmirstami – būt Dieva ģimenē, kur mēs, tik dažādi, esam vienoti Viņa mīlestībā. Vēl no tā laika manī ir pārliecība, ka Dievs mūs nekad neatstāj – ne jaunībā, ne vecumā –, ja vien pie Viņa turamies. Jā, šis darbs ir kā skola, kur, ja ļaujamies, Dievs mūs māca un veido. Dievs gādā par savējiem. To redzu arī draudzes pansionātā tagad un mūsu draudzes diakonijas darbā kopumā. Dievs ir vadījis, svētījis un paplašinājis diakonijas darbu, aicinājis cilvēkus kalpot un visus šos gadus gādājis par draudzes vecajiem cilvēkiem.

Pateicos Dievam, ka Viņš ir paplašinājis arī manas kalpošanas robežas un es jau daudzus gadus strādāju draudzes bērnudārzā „Jēriņš”, tomēr sirdij tik tuvo diakonijas kalpošanu neesmu atstājusi un vēl arvien aktīvi iesaistos draudzes sirmo māsu aprūpē. Ir tik brīnišķīgi redzēt, ka mūsu draudzes pansionāta iemītnieces ir gan garīgi aprūpētas – ikdienas svētbrīžos, kopīgās lūgšanās, mācītāja vadītos dievkalpojumos–, gan arī fiziski apkoptas un samīļotas.

Diānas Gillas atmiņas par kalpošanas laiku pansionātā

Mana ticības ceļa pašā sākumā manī dega liela vēlēšanās kalpot Dievam. Mani uzrunāja Rakstu vietas „dari otram to, ko tu gribētu, lai dara tev” un „ticība bez darbiem ir nedzīva”. Es vēlējos vairāk uzzināt par Israēla Dievu un Viņa pestīšanas plānu cilvēkam, kā arī būt sadraudzībā ar citiem cilvēkiem, kuri Viņu meklē.

Manas dzīves pārmaiņa sākās Jēzus draudzes Diakonijā, kalpojot veciem cilvēkiem. Tā bija īpaša, man svarīga iespēja no apstākļiem, notikumiem un cilvēkiem mācīties par Dievu. Mācīties izrādīt mīlestību un rūpes par savu tuvāko, mācīties dalīties ar to, kas ir pašam. Tās man ir mīļas un dārgas atmiņas par pirmajām māsām, kuras tika uzņemtas pansionātā, par kolēģu sirsnību, mīlestību un atbalstu, kas bija tik nozīmīgs, sākot ticības ceļu un kalpojot kopā. Īpašs paldies jāsaka mediķiem, ar kuriem kopā kalpojot gan praktiskajā, gan garīgajā ziņā iemācījos daudz tāda, kas vēlāk ļoti noderēja, audzinot savus bērnus.

Paldies Dievam par visu!

2019. GADA FEBRUĀRA IEŅĒMUMU UN IZDEVUMU PĀRSKATS

Ieņēmumi, EUR:	
Latvijas juridisko personu ziedojumi	4170
Mērķziedojumi *(reliģiskajai darbībai, diakonijai u. c.)*	3500
Kolektes	2400
Latvijas fizisko personu ziedojumi	1820
Ziedojumi par kristībām, laulībām	40
KOPĀ	**11930**

Izdevumi, EUR:	
Algas *(9 darbinieki)*	3524
Nodokļi	2255
Apkure	1174
Maksājums LELB	695
Palīdzības pabalsti	255
Izdevuma „Jēzus Draudzes Dzīve" druka	214
Elektrība	169
Atkritumu izvešana, maināmie paklāji	134
Grāmatu iegāde	114
Degviela, transporta izdevumi	100
Saimniecības un kancelejas preces, datortehnika, kopēšana	93
Ziedi, telpu dekorēšana	72
Reliģiskās darbības izdevumi	63
Nozaru darba izdevumi *(Svētdienas skola, jauniešu darbs)*	54
Reprezentācijas izdevumi	31
„Rīgas ūdens"	28
Sakaru pakalpojumi	26
„Venden" ūdens	25
Bankas komisijas maksa	19
Apsardzes firmas pakalpojumi	10
KOPĀ	**9055**

Draudzes locekļu zināšanai!
Sakarā ar „Fizisko personu datu apstrādes likumu", kas stājās spēkā 2018. gada 5. jūlijā, izdevumā „Jēzus Draudzes Dzīve" vairs netiek publiskoti jubilāru personas dati – dzimšanas dienas datums un gadu skaits.
Tāpat kā līdz šim draudzes locekļi tiek apsveikti, sākot no 40 gadu vecuma, apaļās un pusapaļās jubilejās. Sākot no 80 gadu vecuma, tiek apsveikti visi jubilāri.
Paldies par sapratni!

„Jēzus Draudzes Dzīves" redkolēģija

SIRSNĪGI SVEICAM!

Milda Bikše
Māra Mazure
Laimdota Kalna
Austra Spriņģe
Skaidrīte Eniņa
Elza Toleiķe
Līga Liepiņa
Vita Vītola
Andrejs Vilbergs
Rimants Ļaksa
Ilze Paraģe

Dievkalpojumi
svētdienās plkst. 10.00
ceturtdienās plkst. 18.00

Mācītāja Erberta Bikšes pieņemšanas laiks
trešdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
Mācītāju var satikt arī pirms un pēc dievkalpojumiem.

Draudzes kanceleja atvērta
otrdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
trešdienās no plkst. 9.30 līdz 15.00
ceturtdienās no plkst. 12.00 līdz 18.00
svētdienās – pirms un pēc dievkalpojuma
tālr. 67224123

Svētdienas skola bērniem un nodarbības pieaugušajiem
otrdienās plkst. 18.30

Bērnu korītis
otrdienās plkst. 18.00

Jauniešu vakari
piektdienās plkst. 19.00
Jauniešu aktivitātēm sekojiet līdzi: *fb.me/jdj.lv*

Kora mēģinājumi
pirmdienās plkst. 18.30
ceturtdienās plkst. 19.30 (pēc dievkalpojuma)

Bibliotēka atvērta
svētdienās pēc dievkalpojuma

Māmiņu grupas nodarbības – katra mēneša trešajā sestdienā plkst. 15.00
tālr. 29551294 (Edīte), 67377118 (Ilze)
http://maminugrupa.wix.com/maminugrupa

Aicinām būt uzmanīgiem un pieskatīt savas mantas dievkalpojumu un draudzes pasākumu laikā.

Draudzes namā, Dzirnavu ielā 118

Ārstu konsultācijas (tālr. 67210185)
pirmdienās no plkst. 13.00 līdz 16.00
otrdienās no plkst. 10.00 līdz 13.00
ceturtdienās no plkst. 14.00 līdz 17.00
Acu ārsts pieņem pēc pieraksta.
Pierakstīties pa tālr. 67210185, 29372676

Diakonija (tālr. 67220084)
otrdienās, trešdienās, ceturtdienās, piektdienās no plkst. 10.00 līdz 16.00

Drēbju istaba
otrdienās, ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz 14.00
ceturtdienās – informācija par iespēju saņemt pārtikas produktus

Veco ļaužu aprūpe (tālr. 67220084)
Katru piektdienu pansionātā ir svētbrīdis, katra mēneša ceturtajā piektdienā – dievkalpojums.

Privātā pirmsskolas izglītības iestāde „JĒRIŅŠ" (tālr. 67222698)

Rīgas Jēzus ev. lut. draudze
Reģ. Nr. 90000084191
Baznīcas adrese: Elijas iela 18, Rīga, LV-1050
Tālr. 67224123, e-pasts: *info@jezusdraudze.lv*

Konts ziedojumiem: LV94RIKO0002013007985, Luminor Bank, RIKOLV2X

© „Jēzus Draudzes Dzīve" ir LELB Rīgas Jēzus ev. lut. draudzes izdevums. Iespiests SIA „Dardedze holografija". Tirāža 500 eks.

Redaktore: Kristīne Plostniece **Korektore:** Inguna Puķīte **Maketētāja:** Gundega Krūtmane
Izdevuma sagatavošanā piedalījās: Erberts Bikše, Edgars Gertners, Helēne Saleniece, Ilze Kolma, Jolanta Cukure, Maija Frīdberga, Laima Roze.